

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਿੱਧੀ ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੂ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਕਲਮੰਦ ਕਹਾਂਗੇ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਅਕਲਮੰਦ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਥ ਪਾਉਂਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਵਰਥ ਪੈਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਬੇਅਕਲ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਪੱਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਪੜ੍ਹਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਵੀ ਗੀਤਾ। ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਪਰ ਪੁਸਤਕ ਆਦਿ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਕੋਈ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਭਗਵਾਨ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਇੱਕ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੁਖਸਮਵਤਨ, ਸਥੂਲ ਵਤਨ - ਇਹ ਹੈ ਸਾਰੀ ਯੂਨੀਵਰਸ। ਖੇਡ ਕੋਈ ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਜਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਨਾਟਕ ਇੱਥੇ ਹੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਨਾਟਕ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਉਸਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਤੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਿਟੀ। ਅਥਾਰਿਟੀ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਆਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਤਮੇਪ੍ਰਯਾਨ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਦੇ ਲਈ ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ, ਕੋਈ ਦੇ ਲਈ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ, ਕੋਈ ਦੇ ਲਈ ਤ੍ਰੈਤਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂਕਿ ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸ੍ਰਵਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਧਨ ਦੌਲਤ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਹੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਉਸ ਵਕਤ ਸਤਿਯੁਗੀ ਕਹਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਜ਼ਰੂਰ ਕਲਯੁੱਗੀ ਕਹਾਉਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਰਵਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਰਕ ਨੂੰ ਵੀ ਸ੍ਰਵਗ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਮੱਤ ਹੈ। ਧਨ ਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰਵਗ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੰਪਤੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਸ੍ਰਵਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਪਰ ਵਿਵੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ 10 - 20 ਲੱਖ ਹੋਵੇ ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰੋਗੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਿਰੋਗੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਯੋਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਕਲਯੁੱਗ ਨੂੰ ਭੋਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹਨ ਯੋਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਭੋਗ - ਵਿਲਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਟੀਚਰ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਫਲਾਣਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਦੂ, ਛੂ ਮੰਤਰ ਜਾਂ ਰਿੱਧੀ - ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਰਿੱਧੀ - ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਪੜ੍ਹਕੇ ਕੋਈ ਡਾਕੂਰ, ਕੋਈ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਨ, ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ।

ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗ ਤੋਂ ਬਾਦ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਆਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਇਸ ਸੰਗਮ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ। ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚੈਤੰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮਾਚਾਰ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਜਨਮ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲੀਡਰਸ ਵੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਟੈਪ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾਮਾਚਾਰ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਾਮ ਕਿਸ ਦਾ ਗਾਇਆ ਜਾਵੇ? ਸਭਤੋਂ

ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਿਲਕੁੱਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਪੂਜਯ ਹਨ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪੂਜਯ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਸਦੈਵ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਕੰਨਿਆ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਹਨ ਪਤਿਤ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ, ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਇਸ ਵਕਤ ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਹੀ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ। ਦੇਵਤਾ ਸਭ ਹਨ ਪਾਵਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਹੈਡ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਉਦੋਂ ਪੂਜਾ, ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਦੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਗੇ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੂਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਐਕੁਰੇਟ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਜਾਕੇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। 84 ਲੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਰਾਈਟੀਅਸ ਸੀ। ਇਹ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਫੇਰ ਅਣਰਈਟੀਅਸ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸੱਚਖੰਡ, ਸਭ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਝੂਠਖੰਡ ਹੀ ਫੇਰ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਟਰੱਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਝੂਠ ਖੰਡ। ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਝੂਠ। ਸੈਸੀਬੁਲ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਦੇਵਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਅਕਲਮੰਦ ਅਤੇ ਬੇਅਕਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਕਲਮੰਦ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਬੇਅਕਲ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਅਕਲਮੰਦ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਉਹ ਆਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਫੇਰ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕਹੀਏ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸ਼ਕਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਡਿਗ੍ਰੇਡ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਉਹ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੇਟਰ ਦਾ ਤੇਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮੇਟਰ ਖੜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੈਟਰੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਟਾਈਮ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੈਟਰੀ ਠੰਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਰਥ ਨਾਟ ਪੈਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਵਰਥ ਪਾਉਂਡ ਸੀ। ਰਿਲੀਜਨ ਇਜ ਮਾਈਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਕੀ ਤਾਕਤ ਸੀ? ਕੋਈ ਲੜਨ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਤਾਕਤ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ?

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਦਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਸਾਈਂਸ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਜੇ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਾਈਂਸ ਅਤੇ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੀ ਇਸ ਵਕਤ ਜਿਵੇਂ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਇਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉਸਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਲ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਇਲੈਂਸ ਦਾ ਬਲ ਲੈਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਡਿਟੈਚ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮੱਥਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਸਤਾ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਨਾਲੋਂ ਸਮਝੋ। ਨਾਲੋਂ ਡੁੱਲ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਐਕਟਰ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਨਾਟਕ ਚੱਲਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਇਸਕੋਪ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਇਸਕੋਪ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਛੋਟਾ ਬਾਇਸਕੋਪ, ਇਹ ਹੈ ਵੱਡਾ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰਸ ਆਦਿ ਨੂੰ ਚੋਂਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜੇ ਸੂਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਇਸਕੋਪ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਬਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ

ਹਨ? ਕੀ ਕਰਕੇ ਗਈ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਅੰਬਾ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ। ਅੰਬਾ ਹੀ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗਾਇਡ ਵੀ ਬਣੇ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਪਤਿਤ ਹੋ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਏਵਰ ਪਾਵਨ ਹਨ। ਫ਼ਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਏਵਰ ਪਾਵਨ ਹੀ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਰਥ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਬੇਲੇ ਕਿਵੇਂ। ਰਥ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ। ਤੇ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ, ਘੋੜਾ - ਗੱਡੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹੀ ਰੱਥ ਚਾਹੀਦਾ, ਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਘੋੜਾ ਗੱਡੀ ਬੈਠ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਥ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਘੋੜੇ ਨੂੰ, ਗਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਐਗਜੀਬਿਸ਼ਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕੁੱਤੇ ਪਾਲਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕੀ?

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਵਕਤ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਯਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤੇਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਘੋੜੇ ਆਦਿ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਇਹ ਹਾਲਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਜਨਮ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤੁੰਤਾ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ 10 ਸਿਰ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੇ ਹਨ? ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਕਿਉਂ ਸਾੜਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਉਹ ਫੇਰ ਆਉਣਗੇ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਫੇਰ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕੇ ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਜਦੋਂ ਸੀ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਯੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਾਇਲੈਂਸ ਦਾ ਬਲ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਬਲ ਨਾਲ ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਲੈਕੇ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣਾ ਹੈ, ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਹੀ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚੱਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਾਇਡ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਵਧਰਮ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਭਵ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੈ, ਅਨਪੜ੍ਹ ਹਨ, ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਯੁਵਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਨੇਤਾ ਹੋ, ਅਭਿਨੇਤਾ ਹੋ, ਵਗਿਆਨਿਕ ਹੋ ਪਰ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਜਾਣਿਆ! ਤੁਸੀਂ ਨਿਸਚੇਬੁੱਧੀ ਹੋ ਫ਼ਲਕ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੱਭਦੇ ਰਹੋ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪਾ ਲਿਆ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਵਧਰਮ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਖੁਦ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਰਵ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ।

*****